

GÁL ÉVA EMESE

IDŐVÁROS

PALLAS-ÁKADÉMIA KÖNYVKIADÓ

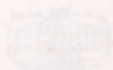
GÁL ÉVA EMESE

IDŐVÁROS

IDŐVÁROS

Versek

Gál Éva Emese

PALLAS AKADEMIA KÖNYVTÉRKEP
Budapest, 2001

GÁL ÉVA EMESE

IDŐVÁROS

Versek

Gál Éva Emese

PALLAS-AKADÉMIA KÖNYVKIADÓ
Csíkszereda, 2001

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA

MEGJELENT A MAGYAR NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA TÁMOGATÁSÁVAL

A borítóterv a szerző munkája

© Gál Éva Emese, 2001

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a nyilvános előadás, a rádió- és televízióadás, valamint
a fordítás jogát, az egyes verseket illetően is.

LÉLEKERDŐ

Ar eg már egyen a tő mák képe,
egyetlen szem, amő magába néz.
Csillagok sülyvénél a tőfénél,
es ények bászóval, mint a méz.

A felsőn a világ hűs, hűs,
ráta vől át az ünni,
hogy retakljon saját látnak,
s míg a vigtelent magán a tő.

Ar izap lassan lépnek az egyen,
Hajak tölten: vől a tőfénél,
születi átok, mint a hűs,
mikor hűslen az villám ünni
hasi bele képe es tükörképe,
es a tő ényen, mint egy pohar.

KÉP

Az ég már régen a tó tükörképe,
egyetlen szem, ami magába néz.
Csillagok süllyednek a tófenekére,
és fényük összeolvad, mint a méz.

A felszín a világ közös határa:
rajta sétál át az illúzió,
hogy rátaláljon saját látszatára,
s míg a végtelent ringatja a tó,

az iszap lassan ülepszik az égen.
Halak cikáznak át a messzeségen,
mindent átölel, szorít a hínár,

mikor hirtelen ezer villám fénye
hasít bele képbe és tükörképbe,
és a tó elroppan, mint egy pohár.

SZÓ

Csoda a szó, meri az, amit jelent
újraszülethet benne végtelenszer.
Oly időtlenné váltja a jelent,
hogy túléli vele magát az ember,

de ehhez kell a teljes gondolat,
az értelem fegyelme, szárnyalása,
melyben a szó az állandó marad,
a csillagok útját teremtő pálya.

De jaj, ha a szó szakad, megreped,
ha önmagát kimondani is gyenge,
és teljesség helyett csak részletet
ruház a menekülő végtelenre!

Mert csillagok pályái hajlanak,
kisiklanak, ütköznek égitestek,
s a galaxis, a széthullt gondolat
csak temetője lesz az értelemnek,

ha nem írja ki körívét a szó,
hogyan kerenghessenek benne a fények.
A teljesség meg nem csonkítható
büntetlenül, míg benne ring az élet.

A bomlás elkezdődött: a szavak
satnyulása kísérti meg a káoszi.
Se nyelv, se hit, se világ nem marad
egész, hogyha hűtlen lesz önmagához.

ÁTMENET

A felhők olyan méltósággal úsznak,
minthogyha mozdulna velük az ég.
A fa lombja egész világot bújtat.
Föl-fölszág benne a feketeség.

A hold dicsfényében iszik a távlat,
lent mintázza magát vele a csend,
s hogy mentse arcát a futó világnak,
rajzszöggént rögzíti a végtelent.

Gondolataimmal játszik az Isten,
gondjaimmal a nagy feketeség,
és közben úgy úszik keresztül minden
idő rajtam, mint önmagán az ég.

Ami távolodik, már visz magával
sehova belőlem is valamit,
ami közeleg, még fényez és árnyal,
még hittel, sóvárgással elvakít,

de amikor elér, parányi percre
megszűnik az is, amit elhozott,
s a pillanat az időből kiesve
jelenével öli a holnapot,

hogy ne láthassunk, csak vissza a múltba,
s életünk ne legyen, csak átmenet,
ami a pillanatokkal vajúdva
magához ölel minden felleget.

TÖRTÉNELEM

Úgy zuhogott, hogy leázott az arcunk,
és végigcsorgott rajtunk, mint a könny.
Az esőcseppben lélekként ragyogtunk,
de arcunk helyén úr volt a közöny.

Éreztük, tudtuk, mindent veszítettünk,
nem hasonlíthatunk magunkra már.
A különbség és azonosság eltűnt,
belül hiába ég, hiába fáj

az élet, ha nem ismeri föl semmi.
Nem tartozhatunk immár sehova.
Az arcnélküliséget észrevenni
nem fogja bennünk a világ soha.

Úgy éltünk, mintha régen nem is élnénk,
nem lenne ismerősünk, rokonunk,
nem lenne múltunk, nemzetünk, s a térkép
ott mállna szét, ahol éppen vagyunk.

Az eső esett. A lelkünk is ázott.
Sodorták volna csattogó vizek,
mikor szél dúlta szét a magasságot,
és megtagadott minden felleget.

Gyorsan apadt a nagyvizek hatalma,
lassan száradtak az esőnyomok,
s némán talált minden élet az arcra,
amit az idő csöndig áztatott.

MEZŐ

Emlékszel-e, vagy feledni akarsz?
Menekülsz tőle, s hordja minden sejtéd.
Rémálombeli tájkép lett a harc
martaléka: sebesültek a versek.

A fűszálak kis vályúin a vér
csak szivárog vissza az anyaföldre.
Segítségért üvölt föl, ami él,
a szavak is megvonaglanak tőle,

s a sebesültek között a pipacs,
búzavirág, s a rét ezer virága
virul, mintha a szép lenne igaz,
s nem a vér, nem egy világrész halála.

Régen elhagytad azt a harcmezőt.
Másképp hazudják már a történelmet.
Visszalátni soha nem lesz időd,
de tudod, hogy ott hálnak meg a versek,

és tudod: ma is ott a fájdalom.
Menthetetlen hited vesztett ígékben.
Az árnyékot még hordod arcodon,
de a virágok elhervadtak régen.

KÖRÍV

Mondd, vagy-e még? E nincs-világ mögött
jut-e lélegzethez lelked a fényben?
Él-e a hiány, úr, vesztes örök
kétsége, ha a csönd borít egészen?

Emlékszel-e a sosem járt mezők
illatára, ahol a fű leroskad,
és sok virág remeg a csönd előtt,
hogy arcoddá váljon, ha eltapostad?

Mondd, érzed-e, hogy hasad szét az ég?
A csillagok csak gurulnak belőle
az iránytalanságba, szerteszét,
amikor a rend magához is gyöngö.

És érzed-e, hogy benned mi veszett,
és veszhet el, mikor a lélek hallgat?
A részletek annyira teljeseek,
hogy a parányba minden belehalhat.

Szeretsz-e hát, s van-e, aki szeret
a hétköznapi rideg csöndje ellen,
ha karod körvén semmi remeg,
és éget, ami megölelhetetlen?

REGGEL

Messziről jössz. Nagyon messze van minden,
amire test és lélek várni mer.

Mintha az ég hasadna lépteidben,
a csendet mennyek vére önti el,

és mossa éjszakák fekete szennyét.

A földre a szenny álarcként tapad.

Nagy fájdalomkon dereng át a nemlét,
míg vajúdik a boldog virradat,

s megszületik az élet folytatása.

Tűnik az árnyak bizonytalansága,

a fényben minden önmagára lel.

Az ég sebe beforr, vére leszárad,

nyüzsgő élet özönli el a tájat,

mire a titkokból megérkezel.

ILLÚZIÓ

Mi egymással egyre csak szembejöttünk,
mégsem volt az út soha járható.
Az üresség lassan kopott közöttünk,
és időnk mérföldköve lett a szó.

Most is szembejövünk egymással, egyre.
Még úgy tűnik, utunk majd összeér,
de mintha már egy görbe tükör lenne,
hajlik az út, önmagából kitér,

hogymáshol lássuk egymást jönni, jönni,
nem ott, ahol arcunknak súlya van.
Egy délibáb fog egyszer ránk köszönni,
ölelésünk a semmin átzuhan,

majd szél támad: a világürességet
sóhaj nélkül igázza le a csend,
és ahogy szertefoszlik az ígéret,
föloszlatja a véget, végtelent.

Mi egymás felé tartunk már örökre,
két valóság, és két illúzió.
Arcunk lassan átutazik a földbe,
és minden utat eltemet a szó.

ÉDEN

Minden szavadból arcon csap a szél
az értelmetlenség fáradt dühével,
mintha azt tarolná le, amit ér,
s úzné, sodorná, amit sosem ér el,

mert a hiány mozgatja a szelet.
Egyszerre hív, és torlaszol a távlat,
s közben a gondos lelkiismeret
kiszolgáltat a mozdulatlanságnak.

Ebbe vergődünk, öregszünk bele
hazátlan korban, kortalan igeben.
A vesztes konok értékrendszere
már kegyetlen, kiűzhetetlen éden,

ahol régen kiszáradtak a fák,
a kígyó levedlette küldetését,
csak az ember bírja még ki magát
egy álombeli, boldog üzetésért,

amelyben élete, arca a tét,
s büntelenül nem alázza az Isten,
hogy hajszoja magát a semmiért.
Mire elvesz, már nincs mit elveszítsen.

Minden szavadból arcon csap a szél,
mégis jó, hogy van a szelekhez arcom.
Minden szavamból a csönd útra kél,
hogy a szelekből téged visszatartson.

Hulló levelek neszén ring a fény.
A fa lélek-madara égre szárnyal,
s az ég átzuhan ágak ujjközén,
hogy kitöltse a semmit magassággal.

Az elmúlásba annyi szín vegyül,
és annyi dallam mélyíti a csöndet,
mintha semmi nem halna egyedül,
mintha a halál lenne az a többlet,

ami az életből eget fakaszt.
Érzed? Velünk lett Isten halhatatlan.
A menny a póre ágon átszakad,
és utat tör a rothadó avarban.

Úgy fáj a kép, ahogy az ember ég,
ha kifordul szerelmei nyarából,
a végtelent vesztí el a vidék,
ahogy a közelre ráhull a távol.

Az ősz eljátszik veled és velem,
A pusztulásban minden ima megdől.
Ahogy lehull rólunk a szerelem,
mi is kihullunk minden szerelemből.

LEVÉL

Levelet kéne írnom neked arról,
ahogy az ősz a lelkemben barangol,
és olyan némára festi a tájat,
mintha fénye lenne a hallgatásnak.

A nap egyre messzebb egekről éget,
az árnyékok már mindent körbeérnek,
a hideg nő: átfúj csenden, kabáton.
Ablakon, ajtón, álmaim bezárom,

és bentről, ahol semmi nem alázhat,
nézem a magukat égető fákat.
Parazsak hullnak, s mégis mintha könnyek
áztatnák el a horzsolt arcú földet.

A szél hirtelen lázad. Dönti, tépi
a világot mindenütt, ahol éri,
mintha büntetné, mert lemond magáról.
Idebentről minden annyira távol

történik, mintha nem is élet lenne,
s mégis a halál foganna meg benne.
Ahogy átnézek a letarolt kerten,
érezem, hogy vádol, amit kint feledtem,

a hulló levél üres szeme vádol,
mert nem emelem égre föl a sárból,
vádol a fa, mert lombjával nem égek,
vádolnak szélbe rekedt messzeségek,

és már nem írhatok levelet arról,
ahogy az ősz lelkemből elbarangol,
mert kirabolt. De olvasd el, ha érted
hómezők lapjain az ürességet.

CSÖNDFUTAM

Mind fáradtabban vonszolja a holnap
felénk magát: jelenbe hullni fél,
s a csönd zenekara még egyre gyorsabb
futamokat játszik a semminél.

Mintha rettegne minden pillanattól,
ami egymásból gyúl, és hamvad el,
saját magáért magával is harcol,
és mind mélyebb hallgatást énekel.

Ugye, hallod a némaság zenéjét?
Ifjúságunkat elsodorta már.
Szerelmünk idő és csend között mérték:
alak és szellem, élet és halál.

Érezlek a holnapok félelmében,
a csend keserves akkordjaiban,
látlak az űrt kavará, szürke égen:
a rend kereng, és ami több, zuhan.

Szeretlek, ahogy lehet még szeretni
ott, ahol cserben hagy a végtelen,
s a hallgatást nem oldozza föl semmi.
Csak ez a csönd maradt veled, s velem.

Lehet-e a csend olyan mély valóság,
hogy ne tudják átérni a szavak?
Mögöttük az éveket egyre oltják,
árnyékunk úgy nő, mint a gondolat,

és elterpeszkedik az alkonyatban,
hogy összeolvadjon vele az ég.
Lehet, hogy köztünk szótlán gondolat van,
és ez a csend egy életnek elég,

mert benne múlik, ami soha nem lesz,
amit nem várunk, csak hiánya fáj,
amíg lelkünket méri a végtelenhez,
beláthatatlan ürességbe zár?

Közben percek örölnek eget, földet,
jön a reggel, délután, éjszaka,
tavaszra nyár, az ősze a tél törtet,
múlik a világ minden évszaka.

Csak ez a csend nem múlik. Sose múlik.
Már arra sem emlékszünk, mit temet,
s mit kell megóvnunk a szerelmen túlig,
hogy mi legyünk a boldog vesztesek.

Sokáig kellett fájni a csöndnek,
míg megértettem, miért hallgatok.
Mikor a szó egész világot ölhet,
jelentése is velünk lesz halott.

Nem tudom, hol vagy. Semmit sem tudok már.
A messzeség kiáradt, ellepett.
Minthogyha a semmiben fuldokolnál,
és mentene a kétségbeesett

emlékezet; mossa arcod a tajték,
kiáltó kezed után kap az ég,
hogy a végtelen abba kapaszkodjék,
amit létbe ment belőle a vég.

Nehéz harc ez: átmenti a vesztséget
oda, ahol már nincs mit veszteni.
Még játszunk az életet, s már a nemlét
kezdet világára tanítani.

Egyszer talán az égbolt lesz a lelkünk,
de most még vergődésünk tükre csak.
Ahogy szerelmünk csillagfénye feltűnt,
úgy bolydult föl az örök forgatag,

s táncolta végig önemésztő táncát,
míg magába nem bűvölte a csend.
A halandók a végtelent vigyázzák,
s a halhatatlanság véget terem.

SZONETT

Mint akit az ébredés elhagyott,
mint aki álmába már belefáradt,
és a csend vet benne magának ágyat,
tompán, értelmetlenül hallgatok.

Az idő is lelassul és megáll.
A csillagok a mennyre merevednek,
hirtelen vége lesz a végtelennek,
és csonkán szerte mered, ami fáj,

vagy kegyetlenül magába merül.
Nem létezik kívül már, csak belül,
mint felszínek nélkül a tavak mélye.

Nincs tükör, amin az ég földereng.
Ez itt a csend. A csend. A csend. A csend,
hogyma semmi nem szólít ébredésre.

Köröttünk már megszilárdult a tenger,
és befalazott millió hajót.

Kőhullámokba dermedt lélegzettel
a szél sem sodorja tovább a szót.

A messzeség, úgy tűnik, menthetetlen,
a gyöngé part könnyen legyőzhető,
s a saját tükrébe hullt végtelenben
maga ellen lázad föl az idő.

Ami eleven, mindhiába fájhat,
követ teremtet már minden mozdulat.
Nincs esélye a múltó folytatásnak,
ha tengerek és távlatok falak.

Néha megpróbálsz kitörni egy verssel,
de ugyan melyik kő hallgatja meg?
Melengeted apadó szerelmekkel
a nincs árnyékában az életed,

és érzed, hogy már a szíved is fázik,
a lüktetés lassul a kő alatt.
Öledben a fény kavicsokkal játszik,
de arcodra már csak árnyék szakad.

BÜNTETÉS

Lehet, hogy már nem olvas senki verset,
a lélek hangját felőrli a zaj,
melyben az élet pusztá léte verseng
a pusztulással. Mást nem is akar,

mint túlélni a semmit, bármiképpen.
Tarolni rendre, a pillanatot.
Lézenghet a költő a teremtésben,
amit az Isten régen elhagyott,

és ha ráhagyott, büntetésnek szánta:
kóboroljon, mint a konok szelek,
öltöztessen minden szót a világra,
úgysem lesz tőle, csak meztelenebb!

Mind jobban restelli a póreséget.
A legégetőbb szó is csöndbe húl,
ha a szellem kitalálja a véget.
Különválik a kint és a belül,

s míg bent a szó a pusztulással verseng,
hogy a semmitől mentse a jelent,
odakint már nem olvas senki verset,
s a lélek hangját felőrli a csend.

Érzed, hogy soha nem lesz igazad,
mert soha nem érted meg az „egész”-et,
versedből a gondolat kiszakad,
s kétkedések között egyre eltéved.

A végtelenhez minden szó kevés!
Mintha valami megnevezhetetlen
óceán partján roskadna az ész,
a beláthatatlantól visszaretten.

Érzelmek néha egy-egy hajót
teremtenek, avagy csak kitalálják,
fedélzetére csábítják a szót,
a szellem leveti az ész ruháját,

és az ismeretlennek nekivág.
Csodákat él át, hiszen ő a többlet,
de lassan zsugorodnak a csodák,
a délibábok rendre összetörnek,

s csak roncsok, és csak üresség marad.
Iránytalanság. Hánykódó semmi.
Süllyed a szó, fullad a gondolat,
és nincs hajó, ami a partra menti.

Mintha most is állnál a semmiben,
s szünnének körülöttesz az irányok.
A semmiből nem tudsz megszökni sem,
hát inkább kitalálsz a világot,

s megjátszod, hogy a part el sem hagyott.
Egy parányi igazság mindig éltet.
Ha nincs más kiutad, azt hazudod,
hogy a végtelen a szóhoz kevés lett.

PART

Lelkünk a part: tengereket ölel.
Minden hullámvás medre, menedéke,
amit a semmi nem sodorhat el,

ami saját fényével lát az égre.
Már minden távolság menekülés
a kísértésből újabb kísértésbe,

mintha üzetés lenne az egész
élet egy önámító pusztulásba,
ahol beteljesül a tévedés,

hogy végtelennek vég legyen az ára.
De lelkünk part: sziklával vértezett!
A sodró, nagy semmivel szembeszállva

menti meg a világtérképeket,
érjen partot az idő minden perce,
hogy révbe jusson az emlékezet,

mielőtt behalkulna a csendbe.
Itt törik meg az égbolt gőgje is.
Az erőszakba, harcba, gyűlöletbe,

hatalomba torzult világ hamis
tajtékei torpannak, szétperegnek.
A sodrás előre, vagy hátra visz,

örvény ránt, habok emelnek, temetnek,
a part rendíthetetlenül ölel.
Hozzá nőttek a teherbíró medrek.

Rombolja minden, mégsem tűnik el.
A partok csak ölelnek és szeretnek.
Így küzdenek a tenger semmivel,
s a világgal is így küzd meg a lelked.

LÉLEKERDŐ

A gondolat kiért a rengetegből,
a lélek még a fák közt tévelyeg,
érzi, hogy a csend körülötte megdől,
s fölriadnak az alvó levelek.

Még nincs irány, amit követni merne:
körös-körül a rettenet örök.
Mintha minden lomb hullámokat vetve
dobálná az eget maga fölött,

morajló fallá válik a sötétség,
kizárja magából a végtelent.
Nem hagy áttörni önmagán kísértést,
amit tisztást, fényt, folytatást jelent,

csak zár, hogy vergődjék benne a lélek,
s ne hallja meg az értelem szavát,
ami a fájdalmakon már túllépett,
és tudja: nem ér véget a világ.

De egyszer csak a szél kezd csendesedni,
mintha az ajzott lomb fáradna el.
A tébolyt lassan váltja föl a semmi,
a csend magához tér, szorít, ölel,

a lélek dermed, a jaj belefásul.
Így múlik el egy végtelen idő.
Valahol kint, a rengeteg falán túl,
ahol a jövő tetten érhető,

gyóz a hajnal, s mire a semmi vérét
fölitatják a rongyos fellegek,
a világ mögé bújik a sötétség,
vele a dermedtség, a rettenet,

s a lélek, mintha álomból riadna,
föleszmél, mindent átlát hirtelen.
Szólítja a folytatás tiszta hangja,
és ösvényt tapos a végtelenen.

KÉRDŐJELEK

Mondd, a fájdalom tud-e úgy szeretni,
hogy fölolvadjon körötte a jég,
s míg mélységet mintáz benne a semmi,
fölétavaszodjon a messzeség?

Az eltemetett csírák fölébrednek,
és élni kezd az elítélt világ,
hogy halál fölött győzzenek a versek,
s minden Istenben mérje meg magát?

Mondd – fájdalom-e még, vagy ez a többlet?
A veszteségből teremti új évszakot?
Csak addig volt útitársa a csöndnek,
amíg benne az Isten hallgatott?

Most megtagadott ígék fölszakadnak,
a világ újra önmagáért él,
mintha hetek hónapok meg se haltak
volna; mintha nem is lett volna tél.

Ahogy a csöndből kitemetem arcom,
s leheletem a fényben megremeg,
érzem, hogy minden vesztesén, kudarcon
átmenthetek minden kérdőjelet.

Mert élek. Nem pusztított el a semmi,
hát a kétségekhez is van jogom.
Ha a világ veszteségekben teremti
magát újra, a veszteség tartalom?

Ahhoz, hogy új hit, új évszak virradjon,
fömládozzuk azt, amiből terem?
És ha nem lesz már az évszakhoz arcom,
ha nem lesz amit elveszítenem?

VESZTÉS

Lassan elmúlik az is, ami nem volt,
és csak a semmit méri az idő.
Mint a tó fenekére süllyedt mennybolt,
ha rászállott az iszaptemető,

lelkünk a végtelent is eltemette.
Egyre kietlenebb hétköznapiok
róják a fásult ábrákat a csendre.
A messzeség, az érzelem halott.

Mondd, lesz-e egyszer a vég vége kezdet?
Föltámad-e, ami nem létezett?
Fog-e fájni még egyszer, hogy szeretlek,
s fog-e fájni, hogy nem szerettem?

Tudom, hogy arcunk levegőben ázik,
és sóhajunk a széllel szembe száll,
kétségeink őriznek mindhalálig,
és minden percet vigyáz a halál,

Tudom, nincs kiút, nincs sehol menekvés,
rég lekopaszodott a képzelet,
s nem tetézi túlvilággal a vesztsést.
Szavunk a csönd bölcs tükörképe lett.

De míg élünk, bármilyen elveszetten,
ha úgyis mindegy, mért ne játszanánk
meg a mindent az örök semmi ellen,
hogy hazánk legyen az egész világ?

ÁLOM ÉS SZEREP

Most alszik az almafa. Minden ága
alatt az árnyék puha párna már.
Terpeszkedik. Az éjnek nincs határa.
Magáról álmodik benne a nyár.

Hirtelen riasztja az utcalámpa.
Mint arcra életidegen szerep,
úgy ül ki rá a mesterséges, sárga
fény, ami a hajnala nem lehet.

És a lomha sötétség visszatorpan.
Éles árnyékok hasítanak sebet
a lebegőbe. A kert moccanatlan,
de álma már a semmibe veszett.

Mintha így törne ránk is egy kegyetlen
világ, ami nem éget, csak kívül,
míg a ránk kényszerített szerepekben
valódi arcunk lassan elmerül,

s az idegen világ mintáz bennünket
félíg álmunkban, mint az almafát.
Eljön-e a hajnal, ami megszüntet
minden mesterséges fényt, glóriát?

Mondd, emlékszel-e, hányszor hagytad cserben magad, hogy kilépj abból, ami fáj?

A gyermek most is ott zokog a kertben,
és nem békül meg veled soha már.

A menekülés ismétlődik egyre.

Más ember él a letúnt képeken,
s arcod, ami szökéseid fedezte,
lassan önmagától is idegen.

Mintha maszk lenne tekinteted, bőrod,
mosolyod ránc, ami a maszkra hűl,
s a múlt veszteségei a börtönőrök:
rab vagy, fájdalmatlanul, egyedül.

Kényszer rabja: menekítsd, amit menthetsz,
akkor is, ha a lelked ott marad!

A kertben föl-föl zokog az a gyermek.
de nem magáért. Már téged sirat.

ALKONYSZERELEM

Egy dallam lélek-sebességgel terjed,
és egyszerre mindenhová elér.
Úgy dúdolja a pusztuló szerelmet,
mintha a csöndből ömlene a vér,

s az ég hangfalain fölerősödve
már üres hangközök üvöltenék:
azt vesztegeted egyre és örökre,
aminek csak hiánya volt tiéd.

A föld mellkasán hullámszik az alkony.
A bíbor fény most satíroz az arcon
sok kitörölhetetlen részletet,

s ahogy a csönd vére estébe alvad,
mintha torkát szorítanák a dalnak,
a tájon felejtet a lelkedet.

MÁJUSI ALKONY

Tépázta a szél az egész vidéket.
A lombok tüdejéből fölszakadt
hörgés minthogyha a fuldokló élet
hangja lett volna, céltalan szavak

értelmetlen, nagy lélek-kiáltása
az egész világ ellen, ami fáj.
A lomb zúgása szétterült a tájra,
mint vergődő, hatalmas hangmadár.

A nap vére nem ütött át az égen.
Felhők mögött hullt le; csak tintakék
árnyak gyűltek hörgésben, reszketésben,
amíg nem győzött a feketeség.

Bentről, a gondolatok páholyából
néztem az alkony színjátékait.
A vihar nem tombolt közel, se távol,
s villám se csapott életbe, csak itt,
ebben a magát megtagadó versben,
ahol a szavak alatt gyúl a tűz,
ha felhőn túli lelkiismeretben
az elhamvadás alkonyába úz.

Ahogy sötét lett, s már a szél se látta,
hogy a lombok között hol törhet át,
megszűnt a táj kiszolgáltatottsága,
s mintha minden együtt élne magát,

oldódtak a korlátok és határok:
a csend és nyugalom találkozott.
A verset égető tűz égre hágott,
s lüktetni kezdtek fönt a csillagok.

Úgy szédülök a nyári éjszakába,
mint lámpa fényében a kis bogár,
mi céljait a vesztésben találja:
forró csöndjével izzik rám a nyár

a régi kertben, ahol szökő évek
éltetik és tarolják az időt.
A múltban úgy találok menedéket,
ahogy a lomb árnyéka összenőtt

az alázuhanó feketeséggel,
hogy rejtve megőrizze önmagát.
Rejtekeből a végtelenre néz fel,
s menedéke lesz az egész világ.

Ez az otthon nyugalma, biztonsága,
az egyetlen, ami nem átmenet
akkor sem, ha elhagyom nemsokára.
Ide velem a világ érkezett.

Csillag-szívek lüktetnek fönt az égen,
kerengenek hatalmas vérkörök
az életünket rejtő mindenségben
a pillanat és öröklét között,

de állócsillag közöttük az otthon.
Tudom, hogy ő forgatja az eget,
s úgy világít át az örökös gondon,
mint arcunkon a lelkiismeret.

ERŐSZAK

Az orgonafám helyén rég garázs van,
a kajsziparack helyén vasbeton.
E magát ölvé építő világban
tűnik el lassan a gyermekkorom.

Az erőszak úgy terjed, mint a tűzvész,
mindent leigáz a soros jelen.
A kertet már önmagából kiűzték:
hontalan lett egy kis történelem.

Itt minden helyszín meghal, mint az élet.
A korok egyre díszletet cserélnek,
mások élnek át más történetet

ebben a kertben, és ebben a házban.
Az orgonafám helyén rég garázs van:
hajléktalan lett az emlékezet.

Láttam, ahogy a föld szakad az égtől!
A vérben lángoló, örök sebet,
ami kapuként nyílik a sötétből,
mint fájdalomból az önismeret,

mikor széthasad, ami eddig egy volt,
s a mélység kiszolgáltatva merül
míg a belőle fölszakadó mennybolt
lázáda lángol kívül-belül.

S láttam, ahogy a vér medret keresve
aláfut a leláncolt dombokon,
s belealvad az ébredő szelekbe.
Hogy mit rejtett a csend, már nem tudom,

de a hallgatás hirtelen szakadt szét,
s minden egyszerre mondta ki magát,
mintha most kezdődne el a jelenlét,
mikor darabokra hull a világ.

És ez a hajnal ébresztett rá arra,
hogy egyetlenből lett a végtelen.
Szerteszakadhat millió darabra
minden hajnalon, minden reggelen,

én és te, s a világ minden arca,
a dombok, farkasok, szomorú fák
csak addig élünk, amíg a fény partja
mentén hullámokat vet a világ.

ŐSZI LÁTOMÁS

És elmosta az eső a nyarat.
Mintha a szél széttépné a világot,
fodrozza az elázott arcokat,
s az ég a földben lassan elszivárog.

A magasság tűnik a föld alatt.
Millió csillag fénye dobogása
remegteti meg fönt a dombokat,
ha a végtelen magát végbe zárja.

Az égbolt helyén nem lesz semmi sem.
Sötétség sem. Egyszerűen a semmi,
amibe nem láthat bele a szem,
mert arcod sem tudnád hozzá emelni,

ha lenne még. A semmi oly kemény,
hogy semmi másnak nincsen helye benne!
Utópia, hogy csíráat gyújt a fény,
s a csillagok, mélyen gyökeret verve

visszahódíthatják a távlatot
egy feltörő, eleven magassággal,
ami minden felszínen átzuhog,
és minden súlyt úgy felgördít magával,

hogy a semmi, ami a mélybe nyom,
törjek, szóródjék szét a szabad égen,
és önmaga ellen mindenkoron
a lét pályáit rója az egészben.

Út a nemlétbe, s a nemlétből kiút.
A mindenség talán nem is szól másról.
Mintha a semmin döngetnél kaput,
a végtelen mindentől elhatárol.

A kerti fák már a lelkünkig áztak,
és egyre csöppen az égből a könny.
Te sem tudsz ernyőt adni a világnak:
az ég végigcsorog a bőrodön.

Nincs védelem, ha istenmagasságig
saját könnyében ázik a világ.
A cseppekből arcunk már ki se látszik,
az elmúlás is elrejtí magát,

csak foltok villannak föl, és letűnnek
a függöny alácsorgó ráncain.
Mossa, mossa az ég az életünket,
míg nem marad más, csak a tiszta kín

belőle: az okok már szertemálltak,
bűnük a rothadásig vezetett.
Nem tudunk ernyőt adni a világnak,
kevés ahhoz a lelkiismeret,

s a rossz folyók, a vétkek nagy folyói
kiáradnak, szennyel öntik el
a földeket, a falvakat. Valódi
halállal a fohász már nem rímel.

Sír a világ. Szemhéján tüzek égnek,
s könnyeit lassan fagyasztja a tél.
A táj tükrebe az ég belenézhet:
alatta minden halál hófehér.

HITETLENÜL

Mi lesz velünk? Már a szavak se bírják
kimondani azt, ami egyre vész,
csak cifrázzák holt ideálok sírját,
mintha a gondolat temetkezés

lenne, több évezredes gyászmenettel
taposva végig egy élő úton,
hol hajtott fővel kíséri az ember
mindazt, amiben ő a tartalom.

Mi lesz velünk? Még visszanéz a távol,
hintáztat kétkedést, himbál hitet,
velünk fél az Úristen önmagától,
minket céloz a lelkiismeret,

hogyan lét-halál, fény-árny kereszttüzeben
cél nélkül, hitetlenül érdemes-
e élni még? Talán ez lesz az éden,
s a kiégett ember tökéletes?!

ELLENTÉL

A hó csak egyre hull. Már eltemette
a mezőket, utcákat, kerteket.
Szállingózik ködös ablakszemekre,
hogy elringassa a tekintetet,

és egyre nő: irányok belevesznek,
építi a dermesztő hófalat.
De mi lesz, ha majd egyszer csak a pelyhek
kezdnek fölszállni, mint a gondolat,

és mintha a föld havazna az égre,
minden hókristály emelkedni kezd,
hogy leplet borítson a messzeségre,
s eltakarja a végtelen eget?

Jó lenne fölszálló pelyhek közt állni!
Ez lenne az igazi lázadás,
hiszen a földet temetheti bármi,
az égre nem hullhat föl, csak fohász!

De jaj! Ránk dermedne a végtelenség,
mint ég-hómező, fehér kupola.
Sötét lenne: a Nap a hó felett ég,
és nem virradna föl értünk soha,

és mi csak állnánk, tőle elszakítva,
mint aki magát vesztegette el.
Hullhatna a hó földre, s égre vissza,
ha bennünk üres végtelen teleg.

PARÁNY

Van, ami oly mélyen fáj, hogy nem érzed,
elbódít valami furcsa közöny.

Az eget perzselik a csillagfények,
s dermeszti a végtelen űr-özön.

Léted egyetlen sejt egy kusza testben,
nem tudja, hogy együtt mivel dobog,
de a test nélkül halott, tehetetlen,
mint az égből kihulló csillagok.

Parányi vagy: a végtelen tudásig
nem érhetsz el: a szó olyan kevés,
értelme csak a gondokig világít,
s jelentése gyakran a tévedés,

mert fal a szó is, ami behatárol:
rajta túl meghal minden képzeted,
hogy arcot fogalmazz meg a világról,
amelyben tengeted az életet,

és értelmünk, ami többlettel ámit,
rendszerek tévedése, bűne csak,
ahol az árny a fényen átvilágít,
hogy körberóhassa a gondolat,

de nem lehet, hogy cél legyen a vesztés,
ez a véget nem érő áldozat,
melyben magát temeti a teremtés,
egyre szülve az áldozatokat!

Fáj magának a világ, mégsem érzi.
Egy végtelen közöny bódítja el,
mintha magától tanulna meg félni,
a mindent eltakarja semmivel.

Fáradt vagyok. Önmagamhoz is fáradt.
Küszködöm, hogy közöny ne váltsa fel
az érzelmét. Az igavonó állat
nem irányért, csak a súllyal perel.

És ez történik lassan: halmozódnak
a napi hajszával vonszolt kövek,
mintha egy egyre kegyetlenebb holnap
űzné múlt időbe az éveket.

És világgá duzzad a kötelesség,
árnyékká sorvasztja az álmokat.
A folytatásáért küzdő jelenlét
harcában vérzik el a gondolat,

s nem menti a szellemben dúló kétség,
a mindenségre kérdező „miért?”,
mert a kétkedés nem lehet ott érték,
ahol a válasz régen véget ért.

És minden irány felúton megáll már,
nincs merre kitörjön a képzelet.
Fáradt vagyok. Fáradtabb a világnál,
amelynek az értelme elveszett.

KÖZÖNY

A közöny olyan, mintha ködben élnél,
nem látnál magadból ki sehova.
A csend hidegebb körötte a télnél,

s az idő értelmetlen, ostoba,
ahogy úzi magát, hogy múljon egyre,
noha magából nem fogy ki soha,

míg benned, minden percet eltemetve
csak halmozódik sok kis ravatal,
mintha életed konok kriptá tenne,

ami az örökléttől eltakar.
Nem láthatsz ki. Túl magasan az ablak,
s bármilyen furcsa, értelmed a fal,

ami között távlatok veszni hagynak.
Hát a gondolat hiábavaló!
Te egyre küzdesz, a messzeség hallgat,

és nyomtalanul vérzik el a szó.
És mindegy lesz, hogy ki voltál, ki voltam,
ha létünk nem lesz bizonyítható,

bár szélsodorta nyomokkal a hóban.
Mert tél a végtelen, mint a halál:
még fölragyog eleven csillagokban,

de magát is régen elhagyta már.
Az ember lassan kételyekbe fárad,
hagyja, hogy összedőljön az a vár,

amit Istennel épített magának,
és börtöne, fájó közönye lett.
Miért is óvna, mentené a várat,

ha nem ad otthont, csak a semminek?

GYERTYAFÉNYBEN

A szelet már elaltatták a lombok.
Égig ér a lusta feketeség.
Egy kicsi gyertya fényében szorongok,
ami föllázadni nem lesz elég

a magába vakult éjszaka ellen,
ha minden arcból minden fényt kiolt,
és elsatírozza a végtelenben
azt, ami végesen önmaga volt.

Ezt a kiszolgáltatottságot érzem,
valahányszor elhagy a fény, a nap.
A sötétség eltáposhat egészen.
Szívem, szavam, arcom a sugarak

függvénye, tehát része, folytatása,
míg a sötétség életemre tör.
Még menekít egy kicsi gyertya lángja,
de rajta kívül halálos a kör.

MÉLY IDŐ

Lehullt a fenség: sárban korona.
A levelek az úton elhevernek.
Ez a novemberi harmónia
összehangol sikolyt és néma csendet,

lángot, mellyel a föld fájdalma ég,
a mennyeket hamvasztó szürkéséggel.
Ahogy sebeinkre borul az ég,
telítődik sűrű alkonyi vérrel,

s ez a világ már nem gyógyítható!
Szelek hűtik a láztól izzó lángot,
amíg be nem fásliz mindent a hó,
és mely csönddé nem dermednek az álmok.

Szeretni most végtelen küzdelem.
Születni ott, ahol csak elmúlás van,
nem lázadás, nem halálfélelem:
az élet hite a feltámadásban.

ÁLOM, HALOTTAK NAPJÁN

Veled álmodtam. Csendszürke kabátban
voltál. Takarta gyűrődéseid.

Megöleltelek. Nagyon, nagyon fáztam.

Nem volt abban a csendszürke kabátban
élet, ami testével melegít,

csak fájdalom volt, vesztes, és hiány,

és riadt kétségek az érintésben,

mégis te voltál, rég halott apám.

A semmi álmát veled újraéltem.

Úgy beszélgettünk, mintha nem is álom

lenne. Elhittem: újra létezel,

és már örökre túl vagy a halálon!

– Ezt meg kell osztanunk mindenkivel –

szóltam, és karod, tested húzogattam,

hogy egész családukhöz vigyelek,

de te csak álltál, elmozdíthatatlan,

mint múltó percben az emlékezet.

Tehetetlenül foszlott szét az álom:

az életbe nem menthettelek át.

Most gyertyát gyújtok érted, s túl a lángon

árnyékba borul az egész világ.

A gyertyafény az arcomba világít,

s míg fogy a kanóc, arra gondolok,

kísér-e lelked egek ajtajáig,

vagy belém halnak a gondolatok

és érzések, melyekből nő az álom
szertelenül, mint a kertben a gaz?
Éberem a kétségek útját járom,
de az álom nem lehet, csak igaz.

SZELLEMŐSZ

A szóból lassan kiszárad a lélek.
Sárgul a vers, mint az őszi levél.
Arcodon a csend rőt gallyakat éget,
és elfújja a világot a szél.

és fújja, fújja, és a semmi terjed,
nyomában özönlik, öl a sötét.
Eltűnnek kötődések és szerelmek,
Csak szíved őrzi csillagok neszét.

Elszáll a perc, és megáll minden óra.
Az időből már kihullt a jelen.
A szél egyre a csendet szótagolja,
minthogyha dadogna a végtelen,

és te csak állsz sehol, ahol felejtett
a magából kisodródó világ.
Fáj az üresség igaza: a versek
nem mentették meg a harmóniát,

csak sorra lehulltak velük a tájak.
Az ég a földdel már egybe se kel!
– Ha szellemed nem része a halálnak,
sehol, a semmiben is kitelel –

biztat valami titokban, sehonnan,
mintha nem száradt volna ki a szó,
s a semmi eltűnik a fehér gyolcsban,
ahogy világot mintáz rá a hó.

TORZÓ

Az ellentétek csonka világába
börtönzött üzetés kálváriája
minden értelem és hit édenéből
olyan távolra esik az egésztől,

hogy nem lehet semmilyen egész része,
legfönnebb a mindenség tévedése.
Nincs egész világ tehát: torzó minden.
E veszteség dobog a sejtjeinkben,

kereng napok, bolygók forgatagában,
Mikor az árnyak helyén ragyogás van,
az, ami vereségekből kilépve
elhiteti, hogy önmaga egésze,

lehet csillag, ember, gondolat, érzés,
újraébred a kegyetlen kísértés,
hogy van esélyünk tökéletességre.
De ez ellentétünknek is esélye,

és erre, vagy arra billen a mérleg,
izzadnak, gyóznak, elpusztulnak részek,
minden valamiben egyre hiányos.
És ez a hiány mindent meghatároz.

IDŐVÁROS

És így válnak, hogy amint a csillag
ha a föld felé a világ felé,
Sokszor a föld felé, sokszor a föld felé,
És mindig a föld felé, mindig a föld felé.

Ha volt és bbanás, mi volt akkor?
Mert a szentek föl nem voltak a föld felé,
Túl az idő egy fényes körbe,
mint a bolygók, és mint a csillagok.

Ritkulnak, jöttek újra és újra,
a halál, a föld, a föld, a föld,
a végzet a bolygók körbe,
a jövőnk a szentekkel ugyanaz.

Így van a kör, az idővel minden,
Végzetünk elénk az idővel,
ugyanaz! Sokszor a föld felé,
túl a világ egyik felé.

Ki mondhatná, hogy ismeri a múltat,
ha az idő vissza is végtelen?
Soha nem kezdődött, örökre múlhat,
és mégsem létezik, csak a jelen.

Ha volt ősrobbanás, mi volt előtte?
Mert a semmi föl nem robbanhatott!
Talán az idő is úgy forog körbe,
mint a bolygók, és mint a csillagok?

Ritmikusan játssza újra és újra
a halált, telet, életet, tavaszt,
a végtelen a bezárt körök útja,
a jövőnk a régmúltunkkal ugyanaz?

Minden a kör, az ismétlődés minden?
Végtelenszer éljünk az életet
ugyanúgy? Soha másként? E bilincsben
tölt a világ örök ítéletet?

UGYANAZ A NAP

Értelem? Vers? Szabad gondolat?
Ismétlődik ugyanaz a nap.
A hajsza. A kötelesség-szótár
megszerkesztett, kínzó versenye
magával. Ki ne felejtse
a percet az órából,
ki ne taszítsa
az egyirányúságból
az időt, csak kövesse
kegyetlen menetrendjét
zakatoló szívvel, egy helyben loholva,
míg sorompót
nem emel rád a nemlét.

Nincs semmi más.
Semmi más nem lehet!
Szódamarta, fagyott, vörös ujjak
kopogják a sok bölcs szöveget.
A szavak is már régen beleuntak,
a magnó is ezerszer berekedt,
ahogy vékonyodik benne a szalag,
sikoltja a kérdőjeleket,
és minden válasz belesüketül,
nem mondja föl magából, csak a csendet.
Valahol távol sistereg az úr,
valahol mélyen hallgatnak a versek,
A lélegzetben gyúl a levegő,
a homlok szivárványai elégnék.

Egyetlen napot üldöz az idő,
amíg le nem hullnak róla az évek.

A TÉT

Siess! Ne késs le arról, ami nem lesz,
és nem volt soha, mire odaérsz!
A semmi csúcsain égbolt a jelmez,
és a csend jelmeztelenül nehéz.

Porlik az éden minden mozdulatban,
fák hálójában vergődik a szél.
Siess! Az irány visszafoghatatlan.
Jaj, ha saját hátttered utolér,

és megelőz, és itt felejt a versben,
mint a sorból kilógó szótagot!
Siess! a cél már úgyis menthetetlen,
de az üzetés felé még adott.

Siess! Régen nincs időd az időre,
ami múlhat, múljon egyszerre el!
Egy dolgod van: úgy menekülj előre,
mintha tudnád, üzetni merre kell.

Lassan elmarad minden, ami kedves,
didereg benned az emlékezet.
Futsz attól, ami soha többé nem lesz,
oda, ahol már semmi sincs veled.

Siess, hiszen már nincs több állomásod!
Siess! A semmi végre arctalan.
Nem fognak fölismerni a hiányok.
Ahol az üzetésnek vége van,

nincs értelme semmilyen kötődésnek.
Nincs mit bizonyítanod, s nincs miért.
Arcodról letörölöd a messzeséget,
s megérted, hogy az üzetés a tét.

ÉJSZAKA

A kert, a lomb, a fű is mozdulatlan.
Most tűnik el a föld lélegzete.
Szívünk sem dobog már, csak gondolatban,
és csak a gond dobban együtt vele.

Talán ez a vidék a világ mélye?
Úgy ülepszik ránk a feketeség,
mint kávézacc a csésze fenekére,
és egyre gyűl, belesüllyed az ég,

s itt rekedünk a hosszú éjszakában,
amit már a körforgás sem kever.
Éjszakánk tán az Isten asztalán van?
Csészéjét ő nem mosította el?

Övé a csend nagy tenyere az égen,
mint imáink fölött a mennyezet?
Oltalma lassan befalaz egészen,
és fénye eltűnik a fal felett,

míg mi csak viaskodunk elveszettem.
Úgy tapogatjuk körbe a falat,
mint csápjaival a rovar, ha retten
benne az életösztön, indulat,

hogya a dobozból kiutat találjon,
és nincs kiút, csak mindenütt a fal.
Egyetlen ablak nyílik: hosszú álom.
A falról alázuhan egy rovar.

FALAK

Amikor a csend mély álomba süllyed,
és nem látja, mi történik velem,
a falak lassan végtelenbe tűnnek,
az égbolt átüt a mennyezeten,

és mintha szöknék, átmenekül rajtam
a semmibe egy szomorú világ,
de arcát ott felejtí a falakban,
mert szabadsága is a némaság.

s a gondolat, ami szárnyalna messze,
hogy végtelen folytatását keresse,
kitörni belőlem már képtelen,

csak vergődik: tört szárnya egy madárnak.
Küszködéseibe vérzik a távlat,
és falat ölel rá a végtelen.

LÁNC

A Földet körülöleli az ég
gyöngéden, hogy csúcsait meg ne törje.
Tudom, hogy ez a szerelem elég
ahhoz, hogy földdé váljunk mindörökre.

De mikor ér véget az oltalom,
s hol lesz teher, rabság, fullasztó kényszer
az ölelés, és mondd, milyen joga
bilincsel a szerelem messzeséggel?

Amilyen kiszolgáltatott a föld
az égnek, annyira rab minden érzés.
Cél helyett csak pályákat örökölt
kerengetni magával a kísértést,

és pályáját nem szakíthatja át!
Vonzzák magukhoz a végtelen láncok,
hogy ne oldozhassa föl önmagát,
amíg az ég átéri a világot.

Ugye, te is a világ foglya vagy?
A szabadság léte, fogalma kétes.
Adott az út, amin járnod szabad,
és nincs kiút, hogy más irányba térhess.

Ahol a falak láthatatlanok,
a képzelet is vak ablakot dönget.
Az illúzió, hogy az ég nyitott,
nagy kapuként nyikorgatja a földet,

s várja, hogy kitárja az értelem,
fölfedve rejtett titkokat, csodákat,
és közben a titok a végtelen,
amit soha nem ér utol a távlat.

Faltól falig, mint cellában a rab,
a Föld, a Nap, s minden égitest rója
útját. Talán az úr köztünk szabad,
a semmi, ami a lángot kioltja.

Nekünk úri pályánk sincs, kedvesem,
megtartó fény, ami forgat magával.
Csak araszolunk. Hol az értelem,
hol a hit, érzés tölt el zuhanással,

minthogyha csapda lenne életünk,
hogy foglyul ejtsünk egy kis messzeséget,
s az ég, ami e verembe letűnt,
az illúziókkal pusztuló élet.

RÉSZKÉRDÉSEK

Részed vagyok, világ,
s nem tudom, mi vagy?
Ha a rész azért rab,
hogy az egész szabad
legyen,
mondd, mi a te szabadságod,
mit teremt, mit jelöl,
s hogyan épülhet
ily rengeteg magányból,
amit magába zár a kör?

Magam alig élem.
Életem, nemzetem, emberségem
oly parányok
a hatalmas egészben,
hogy helyüket átveheti a semmi,
s a hiányt
te sem fogod észrevenni,

mert nem függ tőlem léted,
míg nekem minden percem
csak veled, s neked élhet.
Ha nem tudom, miért vagy,
nem tudom, miért élek.
Mondd, miért kell vakok legyenek a részek?

Avagy te sem tudod, hogy hová kell érned,
s a sok bezárt kör
a bilincs rajtad,
hogy részenként lehess rabja magadnak?

CÉL NÉLKÜL

És halnak a percek, egyre csak halnak
azért, hogy új percek szülessenek,
mintha az ismétlődő folyamatnak
nem lenne tétje, csak az átmenet,

és nem az, hogy valahol célba érjen.
Az idő tehát sehová halad?
Épp olyan végtelen a születésben,
mint amennyire örök áldozat?

Érted-e ezt a célnélküliséget?
Kis távon útitársa életed.
Teremtéssel sokszorozza a véget,
egyre csak elmúló jelent teremt,

és soha nem ér föl arra a csúcra,
ahonnan saját távlatába lát.
Időnek, s benne létnek nincs hát csúcsa:
egy folytatás robotja a világ.

Ebből a ki nem teljesedő rendből,
mondd, szöknél-e, ha tehetnéd, velem?
Oda, ahol a perc nem hal a perctől,
ahol soha nem múlik a jelen?

Föladnád-e a folytatást is érte,
hogy egy pillanat sose múljon el?
Mondd, menekülnél-e jövőtlenségbe,
míg múlttal indulsz, s múlttal érkezel?

IDŐVÁROS

Álmomban nem tudtam, hogy álmodom.
Úgy éltem át, mintha valóság lenne,
ahogy kószáltam át a városon,
s fölismertem az idővárost benne.

Minden utcájából nyílt utcasor,
az irányok egymásba kapaszkodtak,
hogy együtt éljen valamennyi kor,
s a tegnaptól ne szakadjon a holnap.

A városban nem volt központi tér,
s kültelek sem: egyformán zárt magába,
mint az ég, ahová minden befér,
s csak megjátssza, hogy van látóhatára.

Elfáradtam. Az idő nem pihen.
Sehol nem találtam padot, se parkot.
Az utcákat sűrűn történelem
lakta: fájdalmak, háborúk és harcok,

de néhány ház csak állt kietlenül.
Belestem, s megláttam a bent lakókat:
földrészt, nemzetet, ami elmerül,
ami soha sehol nem folytatódhat.

Éreztem: már álmodni sincs erőm,
ha álmomban is valóságon lépek
keresztül időn, időtemetön.
Bármerre megyek, vissza már nem érek! –

hasított belém a felismerés.
Járhatok elmúlt, és jövő utcákon,
az én időm közöttük oly kevés,
hogy azt a percet meg már nem találom,

ami értem akkor is élni mer,
mikor cserben hagyom egy álmképért.
A perc mindig önmagát hagyja el,
miért várná hát saját ébredését?

Már jövőben kószáltam, s hirtelen
rájöttem, hogy a múlt a jövőt váltja,
mert a végtelen oly kezdettelen,
hogy egyetlen utca fordul magába

minden sarkon, minden utcasoron,
és végtelenszer ugyanaz a város.
Hogy hol ébredtem fel, már nem tudom,
mert a pillanat leláncolt magához.

KÉTKEDÉS

Ami kezdődött, véget is ér egyszer.
Egy folyamatban élünk részletet.
Ahogy születtek csillagrendszerek,
s bennük az élet: fű, állat és ember,

úgy érik mindenben a pusztulása.
E képlet ellen lázad ösztönünk,
de megcáfolni nincs mivel az úrt,
ami rátelepszik az elmúlásra.

Még kapaszkodunk egymásba: a hit
életen túlra űzi vágyait,
ahol végtelen világunk a lélek,

ami nem kezdődött, s nem múlik el.
De hitünkkel már kétkedés perel:
az öröklétnek miért kellett élet?

ÖNMÁS

Jaj lesz neked, ha egyszer kitalállak!
Nem leszek hozzád könyörületes!
Nem adok neked hitet, hazát, várat,
semmit, ami belőlem kiveszett,

nem játszok meg negédes mesét érted,
hogy hiteles legyen az, ami nincs!
Míg téged rajzol, satíroz a képzet,
szárnyain a teremtéed bilincs.

Torzkép leszel, hogyha megszületsz egyszer,
akit kiűz magából az idő.
Életrajzod végez az életeddel,
verseidből az örök csend kinő,

nem lesz helyed szavak közt se: a vessző
áthúz, mint a nyilalló fájdalom,
s kit istenítesz, a boldog teremtető
végigsétál szíveden, arcodon.

Tehetlenebb leszel, mint az élet,
noha csak a hiányod eleven.
Megjátsszod majd, ha bármit kérdeznének,
hogy együtt szólsz, és hallgatsz el velem,

de nem mondhatod azt, amit én mondok,
nem hiheted azt, amit én hiszek,
mert bennem valóságosak a gondok,
míg benned minden gond csak képzelet.

De ha mégis találkozunk kell egyszer,
lehet, hogy majd benned rejtőzöm el,
és megmented magad az életemmel.
Lelkem mégsem nyered el semmivel.

VAKVILÁG

Ne sírjon senki! Nem volt, csak egy macska!
Édes-giccses, amikor született,
búvész, mikor játékává avatta
a giccses Barbie-bútorkészletet.

Amíg a cérnát, pamutot pofozta,
ellenségeit teremtette meg,
s nem tudta még, de honnan tudta volna,
hogyan az ellenség rettenetesebb?

Mert nem minden simogat, ami ember,
s oly kiszolgáltatott lesz, mint neki
a kisbútorok, cérnák, hogyha egyszer
a valóság kezd vele játszani,

és kimarja szeméből a világot,
fényt, eget, mezőt, madártávlatot,
hogyan bóklasszék: a csodák, miket látott,
mitől lettek ily láthatatlanok?

De szaga, hangja volt még a világnak!
Volt kis sarok, ami cicára vár!
Vakon is éltették a macska-vágyak,
amikor rádübörgött a halál.

Porból emeltem fel még forró testét.
Nagy kérdőjel vonaglott rajta át,
s míg szőre vérrel itatta az estét,
őt bámulta az egész vakvilág.

HELYZETKÉP

Nem utazol, csak elhagynak a tájak,
nem menekülsz, mert semmi nem követ,
nem érkezel, ha sehova se várnak,
csak ugyanaz múlik, ami jöhet.

Köd lesz a mező minden sóhajából,
lassan a csillagokig elborít,
Egy-egy lámpa kínlódva fölvilágol,
majd szégyenülten oltja titkait,

és a bizonytalanság lesz a távlat,
amelyben folytatódni kényszerülsz,
hogyan szeme légy egy megvakult világnak,
ami láthatatlanságba merült,

s mint saját nemlétébe bűvó élet,
aki irányt, célt, vesztést elfeled
átadod magad a rengeteg éjnek.
Kattognak a kegyetlen kerekék.

Az éjszaka nagy vonatablakában
megismétlődött minden pillanat:
az ablakon túl is ugyanazt láttam.
Magától menekült ez a vonat,

és mégis vitte az illúziókat,
mert nem hagyhatja el, amit teremt.
Mint alélt lepke szárnyai, csapódtak
az ajtók kint, s az ajtók idebent.

Mintha egyszerre két világból néznék,
s mégse látnék saját arcomon át,
hamis fények mögé bújt a sötétség,
hogy láthatatlanná váltsa magát,

s a világ, amit rejt, kívül rekedjen
a birtokba vehető képeken,
a meneküléstől kattogó csenden,
a tükörképebe zárt életen.

Úgy tűnt, örökre ál-világgal nézek
farkasszemet, mert csak rá láthatok,
hiába tudom benne a sötétet,
világom játssza rá a látszatot,

s önmagán túl semmihez nincs esélye,
amikor kint, mintha forradalom
törne ki, fények nőttek a sötétre,
oly erősek, hogy minden látszaton

áttörve hirdették: kint is világ van,
élet, falu, eleven állomás.
Illúziók tűntek a változásban,
vonaton utas lettem, semmi más,

megszűnt a másik arcom, a vonatról
leszállt a kép, amelytől menekül.
A szerelvény megállt. De újra startol,
hogy megszűnjek a kint, és csak belül

létezen egy jövőendő állomásig.
Majd akkor újra megadja magát.
Mert a halálból is életet játszik,
hogy sötétet győzzön le a világ.

KÖD

Már régen nem tudom, hogy merre járok,
ezen a tájon nem volt soha út.

Egymást hazudtolják meg az irányok,
mert mindegyik a visszájába fut.

Fű, fa, virág már nincs, de fáj a szikla,
ami dermedtségre ítéltetett.

Az alig-fény homályába vakítja
a világot satírozó szemet.

Csodák landolnak néha, sűrű köddel.

Örvényt vet körülöttük az idő.

Méhébe a föld nagy úröket földel,
és súlytalanságba hull a kő.

Bármi zuhanhat, bármi temetkezhet,

a magasságnak olyan mélye van,

hogy börtönt ácsolhat a végtelennek.

Lehet, hogy börtönöm határtalan?

A kép összeszokik a rettegéssel:

az ég, a föld, a szikla, és a csend.

A bizonytalanság az úrig ér fel,

s a semmibe ás hantot, idelent.

Nekem is furcsa, hogy állok szilárdan

e káoszban, nem tudom, hol, miért,

s nem indulhatok semmilyen irányba

el; mert minden út magába visszatért.

LABIRINTUS

A fehér egerek kitalálnak.
A ráció labirintusának
nem rabjai az ösztönök.
De az embernek nincs kijárat.
Becsapja fény, és hit, és látszat,
hogy célja is van az iránynak
élete falai között.
Ámítja, élteti a távlat,
amit sejt, vagy képzel magának,
hiszi, valahol reá várnak,
valahol szabad lesz, örök,
de a távlatok fallá válnak,
s gyűlnek, gyűlnek a börtönök.

A fehér egerek kitalálnak,
de az embernek nincs kijárat,
olykor hiszi, hogy utat választ,
de csapda az útelágazás,
mert soha nem volt két iránya,
látszat a tér: hiába járja
keresztül-kasul, bolyongása
helyben topogás, semmi más.

Ballra, jobbra, előre, hátra
indul, kétséget, hitet járva,
s minden út egyetlen halálba
vezet, és kívüle nincs sehol
kiút a kétségből, se válasz
arra, hogy ennyi bolyongásnak
mi volt a célja, s ennyi távlat
miért börtönfalat vakol?

MAGÁNYVÁROS

Nincs, csak egy utca. Egyetlenegy utca,
amelynek minden háza ugyanaz.
A végtelen ígéretét befutja
veled, s te mégis egy helyben maradsz.

Ezt az irányt nem keresztezi semmi.
Nincs elágazás, nincs utcasarok.
Egyetlen dolgod menni, menni, menni,
folytatva mindent mindég ugyanott.

És ugyanaz hagy el, és ugyanaz vár,
csak te vagy mind fáradtabb, szomjasabb.
Néha megállsz az ismerős falaknál,
kopogtatsz, de el is űzöd magad,

mert fél a „bent” befogadni a „kint”-et,
fél attól, hogy azonos lesz vele,
és akit önmagától elkerített,
már nem lesz hová hazatérnie,

míg túl a kerítésen más világ van.
Bentről a kint, kintről a bent taszít,
s e szétszakított önazonosságban
az ember elherdálja arcait.

Ó, hogy szeretnél más utcába térni!
Tudod: nincs hozzá időd, se tered.
Míg az ember saját irányát éli,
magánya lesz egyre végtelenebb.

Futnak, futnak a párhuzamos utcák,
nem találkoznak egymással soha.
Hogy hová rohannak, maguk se tudják.
Ez itt a mi magányunk városa.

IDŐVESZTŐ

Minden percben valami elhagy, elvész.
Ahogy az idő rajtunk átszalad,
a szüntelen elmúlásban a vesztes
egyre kiteljesedő folyamat,

hiszen mind kevesebb jövő az élet.
Még közeledünk és távolodunk
perchez és perctől, ami megkísértett,
de mind fogy a kísértés, gyűl a múlt,

és egyszer csak nem közeledik semmi.
Mintha az idő lassan hagyna el,
látjuk a látóhatárt ködbe veszni.
Még szólnánk, de már senki nem felel,

s a köd, a semmi közeledik egyre.
Beszűkül a kör, mind mélyebb a csend.
A kiáltó kar világot ölelne,
de nem maradt világ, csak idebent.

A LÉLEK VÁRA

B. A. képei alá

Bezárt világ. Csak mind mélyebbre nyílik,
míg színek félhomályán elvezet
a fényhez, ami születéstől sűríg
súrolja tompán az emlékeket.

Az élet: meglapuló, kicsi házak,
égboltot elbíró hegyoldalak
szótagjai egy tág ecsetvonásnak,
ami lelkével fest körénk falat,

és összezárva színek énekével,
vonalhálókbán vergődő igékkal,
mégis az otthon tart össze belül,

a lélek otthona, a lélek vára,
melynek olyan mélyről tárul hazája,
hogy ember tőle el nem menekül.

SZÜLŐVÁROS

Elhiszed-e, hogy él bennem egy város,
amelyben minden múlt idő jelen?
Itt alszik, virrad, ami meghatároz,
mert belőle bomlott ki életem.

Lelkem lüktet az utcák vérköreben,
amíg az emlékezet körbejár,
hogyan bolyongásaiból hazaérjen.
Az otthon csöndje egy kicsit halál,

mintha az úzetést tagadná benne
a falakat számláló oltalom.
Kezdet és vég itt hág a végtelenre:
ez a város a szülővárosom.

Se több, se szebb, mint akármelyik város,
amit az idő rombol, épít, öl,
de az egyetlen, ami értem áldoz,
az egyetlen, mely engem örököl,

s az egyetlen, amit hordok magammal
míg létezem: az éltető teher.
Bárhon megszokjuk egymást a falakkal,
de otthon beléjük csak ő lehel.

és egyszer kiállunk a kezdeten.
Hogy mit fog igazolni, és mit cáfol
a látnivaló, bíztató, vagy biztalan
szemmel, hogyan lépünk a világból

Celünk, hitünk, erónk a gyermekünk
egyszerre mindenért, és minden ellen.
Nem értjük helyünket a végtelenben,
nem tudjuk, hová tűnt, ami letűnt,

mivé lesz, ami véresen virrad,
s van-e értelme a kálváriának?

Óv, szorít, rejt, hív, és tagad a távlat,
az égbolt olykor lelkünkbe szakad,

lent a fájdalom, fönt az üresség nő,
nem tudjuk, melyik mozdulatunk végső,
de míg élünk, mindenünk érte el,

a gyermekért, akire csillagpályák
ölelik a szerelmünk folytatását
ott, ahol múlt és jövő összeér.

TÉLI ÉJSZAKA

Gyönyörű volt a hideg és a csend,
ahogy a téli éjszakába léptem:
a hó dermedt lélek volt idelent,
a csillag izzó merengés az égen,

s közöttük ködfoltok a sóhajok,
mintha vizes festékek áradása
öntene el egy fekete lapot,
hogy lélegzetet fessen a halálra.

Néztem a villogó csillagokat:
az időt legyőzik távoli fények,
ha áttör az égen a gondolat,
hogy kiássa a letűnt messzeséget,

s birtokba vegye múltját a jelen.
De minden jelen jövője a múltnak,
hát annyi halál lélegzik velem,
amennyibe a csillagok vakultak,

mintha végtelen sír lenne az ég.
Mintha a bölcső is hantból születne,
halálosan terjed a messzeség.
Már átlátunk rajta a kezdetekre,

és egyszer túllátunk a kezdeten.
Hogy mit fog igazolni, és mit cáfol
a látvány, Istent, vagy istentelen
semmit, hogyha kilépünk a világból,

arról sejtésünk is alig lehet.
Az égen határtalan lángok égnek.
A múlt soha nem lesz befejezett,
míg az időn áttörhetnek a fények.

Fázni kezdtem. A telearcú hold
épp most kúszott az égen, föl a csendre.
A hó a holdfény riválisa volt:
visszavilágított a végtelenre.

SZILVESZTERI GONDOLATOK

Újesztendő? A gondok megmaradnak,
s az idő tovább öröl, ugyanúgy.
Hódolhatsz célnak, hitnek, akaratnak,
a körforgása elbódít, hogy ne tudj

a kétkedéseiddel szembeszállni:
a nincs, s a semmi kemény, mint a kő.
A világot megszüntetheti bármi,
ha értelmetlenné vált a jövő.

És mitől lenne értelmes? Az ember
a végtelent pásztázza szerelemmel,
s a vég lassan lelkét temeti be.

Galaxisok ütközhetnek szavaknak,
csillag születhet, és fényébe halhat,
nem lesz mondat, ha kihal az lge.

LÁTOMÁS

Zúgott az űr tág végzete mindenütt.

Ringott az ég, és égen a csillagok.

Naprendszerekben dőlt a rendszer,
elszabadultak a kört bolyongó

rab égitestek, mintha a zűrzavar

teremtené meg azt a szabad időt,

amelyet útján nem kísérhet

el sehová a parancs, a kényszer.

Bolygott a Föld is, már fel-alá zuhant.

Az úri szél szétszórta az életet.

Mint több halált játszott a téboly,

s megmenekíteni szép világunk

nem jött sehonnan isteni oltalom.

Eggyé fonódtunk győzni a félelem

lidércein. Tartottuk egymást,

vesszen a vég ölelő karunkban!

Nem tört közöttünk rést az az úri szél!

Titkunk, erőnk az volt, ami összetart.

Körben a csillagok lehulltak,

és mi öleltük az életünket.

– Ez lesz a rendszer, megmenekíteni

káoszi égtől azt, ami folytatás,

mert nincs szabadság élet ellen,

ott, hol az élet a rend szerelme –

zúgott az úri szélben a csend talán.
Még nem reméltem, hogy föl is ébredek.
Ébren a semmit átölletem,
s nem menekültem a látomástól.

SZÜRKÜLET

• Szürkülsz te is, egy lassú szürkülettel,
ahogy csöndben mögéd süllyed a nap. •
Törvények rabja az ég, föld, s az ember,

csak ami kerengést veszít, szabad.
A kör bezár. Nincs karja messzeséghez.
Magát öleli. Minden mást tagad,

és amit tagad, lassan ki is végez:
a semmi bármi parancsot kitölt,
és parancsát életed viszi véghez,

ha nem bír minden terhet, mint a föld.
Ha nem vonz, mint a föld, mindent magához,
hogy zuhanásokból gyűjtse erőt

egy kerengésen túli magassághoz,
ami törvények fölött élni mer,
amit minden kör magából kiátkoz,

még sincs körön belül a semmivel.
Minden kísértés kegyetlen kísérlet,
hogy a kört fényeivel metssze el,

hogy túlnőjön a parancson az élet,
és magánál egy éggel több legyen.
Ezt csak akkor éred fel, mikor érzed:

a rabságon túlnó a szerelem.
Mintha a mérhetetlen szerelemmel
győzhetne az élet törvényeken!

Önnön rabja az ég, a föld, s az ember.
Kerengése egy végtelent tagad.
Szürkülsz te is, oly lassú szürkülettel,
minthogyha benned hunyna ki a nap.

A SEMMI HÚRJAIN

És ezek már a csend futamai.
Egy kristálytisza, hang nélküli dallam
trillázza, ami bennünk halhatatlan:
lelkünk a semmi húrját pengeti.

A hallgatás oly sok árnyalatát
őrzi a csend tág kompozíciója,
mintha nem lenne világunk a szóra,
fényre, árnyra, hogy mintázza tovább
a gondolat, gondolatot és szerelmet,
mindent, ami a semmin túlról nyerhet
erőt, elkísérni a távlatot

s megénekelni minden állomását.
Mikor a vesztes üressége jár át,
mélyébe süllyednek a dallamok.

HOMOK

Miért halnak meg az oázisok?
Lassan ellep a homok-óceán.
Már az égig pörög föl a homok,
s végigsöpör az Isten homlokán.

Oly mindegy, a szél hogy kavarja fel
az élet kiegészített hullámain,
ha semmitől sem torlaszolhat el,
mert a távlat is homokkal vakít,

és végtelenül ugyanaz a kép.
És nincs sehol e képen túl világ,
ahová menekülj az életért,
ha úz, hív, parancsol a szomjúság.

Úgy érzed, már csak te vagy eleven,
sivár erőknél kiszolgáltatott,
s tudod, hogy egyszer mélyről, hirtelen
belőled fog feltörni a homok,

hogy elhantolja a fájdalmakat,
a kétkedést, hitet, reményeket,
és körözzön egy néma gondolat
az eltemetett végtelen felett,

s akkor, csak akkor eszmélsz föl: te vagy,
te magad vagy a felpörgő homok,
téged terít szerte a sivatag,
hogy meghaljon minden oázisod.

ÜRES SZOBA

Lassan mindent elrabolnak az évek,
s belül csak egy üres szoba marad.
Ablaka tárulkozna még a fénynek,
de nem virrad vele már gondolat,

csak száll a por a törtszemű sugárban,
mintha rá-rásóhajtana a csend
a szobában szomorú félhomály van,
a múlt is cserben hagyja a jelent.

A lélek szökni próbál, és hiába:
úgy lüktet föl a kopott szívű fal,
mint riasztó a tolvajra, halálra.
Az üres szoba még élni akar!

Bármennyire fáj benne az üresség,
s fájdalmatlan rajta kívül az úr,
álmatlanok, hitetlenek az esték,
s a falak között csak a semmi gyúl,

míg a semmivel együtt él a lélek,
az ürességnek is tartalma van,
míg falon túl a végtelen ígéret
szabad, de lelketlenül hontalan.

DOGMA

A tél szele titkainkig diderget.
A szó a csöndmezőt nem éri át.
Hiába küldjük hírnökül a verset,
ha úton fagynak bele a csodák.

Egyre mélyebbre süllyedünk a csöndben,
és a hó a mezőkön egyre gyűl.
Vérünk meg-megtorpan a szívközökben,
s arcunk a semmi hófokára hűl.

Voníthat kertek alatt a valóság,
elhullhat az irány és az idő!
Ezt a világot szertekaszabolták,
ha köztünk a távolság egyre nő!

Furcsa dogma, hogy bennünk egy a lélek,
de nincs rá hozzánk méltó cáfolat!
Míg arcunk domborzata lesz a télnek,
bent lombot bontanak örök nyarak,

és a tél jégpáncélja alatt éget,
és gyógyít újra magára a hit:
a végtelen nem ismer vereséget,
amíg halállal születni tanít!

DIMENZIÓK

Nagy eső mosta mélybe a világot.
Homlokunkról a gondolat leázott,
s a lombokról a titkok, suttogások.
A fényt is összemosta az eső,

s a felhők fölött, a végtelen égre
teherként szakadt saját messzesége,
mintha zuhanásnak nem ellentéte
lenne az, ami fölemelkedő.

Mi nem hullhatunk szerte, két irányban.
Nekünk elveszni egyetlen irány van,
nincs külön test és lélek a hiányban,
míg életünk lelkünkkel útitárs.

Testünk is marék föld a világűrben,
ha lebegünk álmainkba merülten,
a súlytalanság súlyokkal vegyül benn,
és érleli az örök zuhanást.

Az eső, hó, az áldás és az átok,
ami fentről hull mosni a világot,
mind mélyebbre mossza a magasságot,
s egyszer az éggel együtt földet ér.

Nem tudom, marad-e ott élet, lélek,
ahol mélység s magasság összeérhet,
ahol ég és föld közös mezejének
végtelen sírján föllángol a vér,

de ahogy itt állok az esőzésben,
mintha csak elázni lenne esélyem,
hinni kezdem (vagy megjátszom?), hogy értem,
miért társul véghez a végtelen,

s amennyire, s amit a versem óvhat,
mentem belülről a dimenziókat,
mert magasság és mélység kell a szónak,
ég és föld, életünk és életem.

FÉNY

Foszlott az ég, mint jókora rongydarab.

Rongyokba vérzett, halt az a nyári nap.

Vérét a foszlányok fölitták,

mintha az égi követ mosítnák.

Ó, domb alá hullt régen a nyári fény!

Te sem tudod, hol halt meg a rossz regény.

Félelmeidben él a kétely:

nincs kiegyezni valód sötéttel.

Hiába alvadt földre az égi vér,

nincs éjszakád, mely végtelenig fölér.

Paránya vagy az áldozatnak,

krisztusi képe is önmagadnak,

még sincs ítélet ellened oly örök,

hogy rád ne gyúljon égi sebek fölött

újból a nap, mikor megáldod

önmagadért az egész világot.

Úgy fog hited tág homloka fényleni,

ahogy jövőd a fényt tüzesen szüli,

mert nincs halál, amíg hit ébred!

Lelked a cél, a világ, az élet.

Ne félj! a föld, az ég, a nap oly konok,

elrejtí arcát, rejti a holnapot.

Játék lehet; ne játssz magaddal,

lépj ki a csönd mögül égi arccal

bármilyen áron! Veszteni nem lehet,
csak rongy sötétet, lengedi felleget!

Azt a nyarat a gond fölitta.

Jaj! Sose térjen az árnya vissza!

HIÁNY

A hiány érték: egy világot őriz,
ami kihullt magából, elveszett,
míg a semmi nem ér föl az időig,
nincs benne élet és emlékezet.

A vesztes hát úgy osztogat kegyelmet,
hogy magával méri a többletet.
Itt minden annyit ér, amennyit veszített,
amennyi fájdalommal vértezett

az eljövendő vereségek ellen.
A végső szembenézés béke már,
ha kóborolsz a kiürült egekben,
s a világűr az egyetlen határ.

Fenséges kép: amit látsz, elmúlt régen.
Minden messzeség, ami hív, halott.
A végtelen nagy kiteljesedésben
az idő már kijátszott, elhagyott,

s míg kísérted a jelened hiányát,
a távlatok bármerre vonzzanak,
a felismerés hideg szele jár át,
hogy életed csak hely, és pillanat.

TARTALOMJEGYZET

LÉLEKERDŐ

KÉP / 7
SZÓ / 8
ÁTMENET / 9
TÖRTÉNELEM / 10
MEZŐ / 11
KÖRÍV / 12
REGGEL / 13
ILLÚZIÓ / 14
ÉDEN / 15
ŐSZ / 16
LEVÉL / 17
CSÖNDFUTAM / 18
CSEND / 19
TÜKÖR / 20
SZONETT / 21
KÓ / 22
BÜNTETÉS / 23
ÓCEÁN / 24
PART / 25
LÉLEKERDŐ / 27
KÉRDŐJELEK / 29
VESZTÉS / 30
ÁLOM ÉS SZEREP / 31
MASZK / 32
ALKONYSZERELEM / 33
MÁJUSI ALKONY / 34
OTTHON / 35
ERŐSZAK / 36
HAJNAL / 37
ŐSZI LÁTOMÁS / 38
ÁRADAT / 39
HITETLENÜL / 40
ELLENTÉL / 41
PARÁNY / 42
IGA / 43
KÖZÖNY / 44

GYERTYAFÉNYBEN /	46
MÉLY IDŐ /	47
ÁLOM, HALOTTAK NAPJÁN /	48
SZELLEMŐSZ /	50
TORZÓ /	51

IDŐVÁROS

KÖR /	55
UGYANAZ A NAP /	56
A TÉT /	57
ÉJSZAKA /	58
FALAK /	59
LÁNC /	60
CSAPDA /	61
RÉSZKÉRDÉSEK /	62
CÉL NÉLKÜL /	63
IDŐVÁROS /	64
KÉTKEDÉS /	66
ÖNMÁS /	67
VAKVILÁG /	68
HELYZETKÉP /	69
ÚTON /	70
KÖD /	72
LABIRINTUS /	73
MAGÁNYVÁROS /	74
IDŐVESZTŐ /	75
A LÉLEK VÁRA /	76
SZÜLŐVÁROS /	77
SZONETT /	78
TÉLI ÉJSZAKA /	79
SZILVESZTERI GONDOLATOK /	81
LÁTOMÁS /	82
SZÜRKÜLET /	84
A SEMMI HÚRJAIN /	86
HOMOK /	87
ÜRES SZOBA /	88
DOGMA /	89
DIMENZIÓK /	90
FÉNY /	92
HIÁNY /	94

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale

GÁL ÉVA EMESE

IDŐVÁROS : versek / Gál Éva Emese. – Csíkszereda
[Miercurea-Ciuc] : Pallas-Akadémia, 2001

98 p.; 20,5 cm.

ISBN 973-8079-11-X

821.511.141-1

A kiadásért felelős: Tózsér József,
a Pallas-Akadémia Könyvkiadó igazgatója

Főszerkesztő: Kozma Mária

A könyvet szerkesztette: Herța Éva

Szedő: Balog Magdolna

Megjelent 6,125 ív terjedelemben

A nyomdai előkészítés a Gutenberg Műhely munkája

Műszaki szerkesztő: Tózsér László

A nyomdai munkálatokat a csíkszeredai Alutus Rt. végezte

Felelős vezető: Hajdú Áron igazgató

ISBN 973 8079 11 X

25.500

Gál Éva Emese Gyergyószentmiklóson élő költő, újságíró, grafikusművész. Első verseskötete 1982-ben, a Kriterion Kiadó népszerű *Forrás* sorozatában jelent meg *Ajándékgömb* címen, sajátos költői világára már ekkor felfigyelt a kritika. Verseiben borongós, disszonáns hangulatú életérzésből építkezve keresi és találja meg a harmóniát.

További kötetei: *Álomjog* (1985), *Örökölt csend* (1988), *Vízeseések* (1994), *Igazságszobor* (1997), *Világévszak* (1998).